

ИЗМЖЧВАЛИ ГО СТРАШНИ СЪНИЩА

Имало едно време единъ много богатъ човѣкъ. Неговитѣ ниви, ливади и гори били тѣй обширни, че образували цѣло царство. Хиляди работници като пчели се трудѣли отъ сутринъ до вечеръ за него. И златото въ сандѣцитѣ му се увеличавало все повече и повече. Но сърдцето му било студено и къмъ никого милостъ не знаяло. Той билъ голѣмъ скъперникъ и никому съ нищо не помагалъ. Всѣкога ходѣлъ намръщенъ и зълъ, защото не познавалъ спокоенъ сънъ. Щомъ заспивалъ, започвали да го измжчватъ ужасни сънища.

Изпиталъ всичко, що му препоръчали, да се избави отъ тия страшни сънища, но нищо не помогнало. Най-после той се разболѣлъ. Кога лѣгалъ да спи, отъ дветѣ му страни заставали да го пазятъ двама слуги, но пакъ спокоенъ сънъ не виждалъ. Една нощъ пазачъ му било едно младо момче. Като го гледало да се измжчва, то се решило да му проговори и казало: „Господарю, въ една много далечна гора живѣе бѣлобродъ и много мждъръ старецъ. Слушалъ съмъ, че много хора намирали помощъ при него. Иди му поискай и ти съветъ. Може би, ще ти помогне“

— Готовъ съмъ да направя всичко, — казалъ богаташтъ, само да се избавя отъ тия страшни сънища.

Рано сутринтъ на другия день били готови за пѣтъ две отъ най-хубавитѣ коли. Едната била пълна съ най-скъпоценни подарѣци и злато, приготвени за даръ на стареца. Въ другата се качилъ господарѣтъ и потеглили за далечната гора. На осмия день отъ трѣгването тѣ достигнали гората и се насочили къмъ къщичката на бѣлобродия старецъ. Сварили го предъ прага ѝ. Около него се трупали и подскачали радостно сърни, зайци, катерички и разни други животни. По раменетѣ му кацали и пакъ отлитали ту едни, ту други птички. Той ги милвалъ и имъ давалъ храна. Като забелязълъ, да се приближаватъ къмъ него незнайнитѣ пѣтници, старецѣтъ запиталъ: — Кои сте вие и що ви води при мене?

Богатиятъ човѣкъ далъ знакъ на слугитѣ си да се отдалечатъ, разказалъ на стареца за своитѣ страдания и го помолилъ да му помогне, като му обещалъ голѣма награда.

Старецѣтъ, замисленъ дълбоко, поклатилъ глава и казалъ: „Твоята болестъ е много тежка, но е излѣчима. Добилъ си я, защото душата ти не знае, що е то баня.“

— Но азъ се къпя редовно всѣка седмица, — казалъ очудено богатиятъ.

— Защо се къпешъ? — запиталъ старецѣтъ.

— Къпя се, защото тѣлото, като се замърси, нечистотиитѣ по него ме дразнятъ и безпокоятъ. Като се изкъпя, олеква ми.

— Това за тѣлото, а изкъпвалъ ли си нѣкога душата си?

— Но къде има баня за изчистване на душата? — запиталъ богатиятъ.